

Dimes, majestuosa en la punta d'una aresta. Seguim el camí que és el GR172/4, on tenim les parets de roca a l'esquerra i la carretera a la dreta. Es veu molt bé el gran monestir de Santa Cecília per sota i a la dreta de la carretera. El camí serpenteja per la base de la muntanya pràcticament on comencen a enfil·lar-se les parets i agulles i passa majoritàriament per zones ombrívols.

Ara seguim el camí de la font del Llum durant una estona, per continuar pel GR172 que ens portarà fins a can Maçana. El peu de la Susanna es porta bé i li permet caminar prou bé.

Parem a dinar i a continuació passem els Frares Encantats imponents per sobre dels nostres caps. El camí tret de algun petit puja-baixa és molt agraït amb vistes contínues al nord, els Pirineus, i al fons i més a la vora les planes de la comarca del Bages, amb la ciutat de Manresa a la vista.

Sense adonar-nos-en, estem ja passant per sota de la Roca Foradada i la Cadireta. El camí s'ha fet molt curt i distret, sense comparació ni semblança amb el del dia anterior.

Després d'un quòrum per si decidíem pujar a veure la Roca Foradada i la Cadireta, es va decidir que quedarien per una sortida posterior. L'arribada a can Maçana va ser en plena canícula, és a dir sota un sol de justícia. Sis hores des de Montserrat fins aquí inclosos descansos, no està malament. Gran estrena del nouvingut company Xavier que ho va passar molt bé.

Cadascú pels seus motius propis, s'ha aconseguit una gran fita de superació personal.

Una abraçada a tots. Salut i Muntanya!

Joan A. Viudez

La rambla del Pedraforca

Sortida del 12 d'octubre al Pedraforca. Fa un dia esplèndid, sembla l'estiu, sol, calor i gens de vent. Hi anem: en Joan Antón, l'Antònia, l'Olga, l'Anna, la Marta Guil, l'Alexandra, en Dani, en Marc, en Rubén, en Joan, en Jaume i l'Anna (filla), i el gos de l'Anna Guil.

Decidim fer-lo des de Gósol seguint el PR C-123 per a no repetir la ruta habitual del Verdet i esquivar la malmesa tartera de Saldes; el camí és més llarg i hi ha més desnivell (1100 m) que pel refugi Estasen. Deixem el poble per un camí ample a través dels prats, un cop passat el barranc de Rubinat el camí s'endinsa pel bosc i puja amb ganes fent-nos suar de valent fins arribar a la cresta del Serrat de la Tos-

sa, on continuem per la tartera oest. Quan arribem a l'Enforcadura veiem que al Pollegó superior hi ha "overbooking", una corrua de gent pujant i baixant que fa por. Ens decidim a intentar-ho i tot fent cua i esperant anem pujant fins a fer cim, on quasi no hi cabem de la gentada que hi ha.

Gaudim d'unes vistes excepcionals, arribem a distingir el Caro, el Puig Neulós i la badia de Roses, i tot el Pirineu fins al Turbón. Dinem, fem les fotos de rigor i baixem altre cop a l'Enforcadura on una colla s'ha muntat una "platja" amb tovalloles, parasols, radiocasset i equip de submarinisme inclòs!! Ens hi fem una foto. Realment crec que s'ha de regular l'accés, no pot ser aquesta invasió incontrolada, d'aquí ve el títol de la sortida.

Desfem el camí per la tartera de Gósol que per sort encara no està gaire escombrada, i en baixar pel bosc comprovem que realment la suada de la pujada estava justificada, el pendent és considerable, i com que fa temps que no plou i està tot sec, ni rastre de bolets malgrat la data, rellisca molt i qui més qui menys va de cul per terra.

Arribats a Gósol ens refresquem (i repetim) al bar dels "hippies". Hem passat un bon dia i sols resta tornar a casa a descansar.

Jaume Garriga Ubach

L'embús de pujar i baixar al Pollegó superior. Foto: Jaume Garriga